

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: **GREMLIN GROUP s.r.o.**, IČO: 07439687,
se sídlem Fügnerova 2578, Mělník,
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Bařkem,
se sídlem náměstí T. G. Masaryka 142, Příbram,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
se sídlem Zborovská 81/11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2020, č. j. 079328/2020/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2020, č. j. 079328/2020/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 21 223,35 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce, advokáta Mgr. Pavla Bařka.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 7. 8. 2020, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2020, č. j. 079328/2020/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Mělník (dále též jen „životnostenský úřad“ či „kontrolní orgán“) ze dne 17. 3. 2020, č. j. 2159/ZIV/19/Opl/1009992/76 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, neboť jako kontrolovaná osoba nesplnil povinnost podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu tím, že kontrolujícímu orgánu neumožnil výkon jeho oprávnění stanovených kontrolním řádem

a neposkytl mu k tomu potřebnou součinnost, pokud na základě „VI. výzvy k předložení požadovaných dokladů“ ze dne 8. 1. 2020 nepředložil požadované účetní doklady za rok 2019 a další blíže specifikované listiny, a to od 5. 2. 2020 do doby vydání rozhodnutí. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 30 000 Kč a povinnost uhradit paušální náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce předně nesouhlasil se závěrem žalovaného, že kontrolní orgán nepožadoval naskenování či okopírování všech účetních dokladů. Z kontextu VI. výzvy ze dne 8. 1. 2020 a V. výzvy ze dne 11. 12. 2019 bylo zřejmé, že požaduje všechny účetní doklady. Navíc, kontrolní orgán odmítl zpřístupnění účetních dokladů u daňového poradce žalobce. Žalobce se až z odůvodnění napadeného rozhodnutí dozvěděl, že kontrolnímu orgánu nemusí přenechávat všechny účetní doklady. Pro účely kontroly považoval doklady, které předložil dne 8. 12. 2019, a doklady, které si kontrolní orgán obstaral sám prostřednictvím kontrolních úkonů, za adekvátní. Z nich lze učinit závěr, zda žalobce v kontrolované provozovně provozuje činnost, ke které má živnostenské oprávnění. Postup kontrolního orgánu je šikanózní a excesivní, neboť stejně by nepostupoval při kontrole např. maloobchodní provozovny nadnárodního řetězce typu Kaufland.
3. Žalobci nebylo vysvětleno, proč jsou po něm požadovány doklady prokazující nabytí materiálu k poskytování služeb a ubytovací kniha. Vedení ubytovací knihy se dle § 7 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném k 31. 12. 2019, týká zařízení určených k přechodnému ubytování za úplatu. Žalobce již ve sdělení ze dne 3. 9. 2019 vysvětlil, že ubytovací služby provozuje v prostorách zkolaudovaných jako rodinný dům v režimu ubytování v soukromí. Neměl proto důvod vést ubytovací knihu, a tento požadavek kontrolního orgánu byl excesivní. Žalobce v průběhu řízení uváděl, že nabízí ubytovací službu prostřednictvím internetových portálů zprostředkovávajících ubytování, přičemž k prodeji dojde většinou jejich prostřednictvím. K poskytování ubytovací služby tak nepotřeboval nabýt žádný materiál. Žalobce předložil nájemní smlouvu vč. dodatku, ze které vyplynul právní důvod pro užívání prostor, ve kterých je služba poskytována. Pokud se kontrolnímu orgánu jednalo o něco jiného, měl to jasně specifikovat, což neučinil. Jde o podstatné porušení ustanovení o řízení před kontrolním orgánem.
4. Požadavek na předložení přihlášky zaměstnankyně žalobce (dále též jen „zaměstnankyně“) k zákonnému zdravotnímu a sociálnímu pojištění je dle žalobce nezákonný. Netýká se úseku živnostenského podnikání. Ke kontrolní činnosti na úseku zaměstnanosti nejsou podle § 125 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, oprávněny živnostenské úřady. Je nutno postupovat v souladu se zásadou *in dubio mitius*, resp. *pro libertate*. Kontrolní orgán si po předložení pracovní smlouvy mohl splnění této povinnosti zjistit dotazem na okresní správu sociálního zabezpečení nebo zdravotní pojišťovně. Navíc je kdokoli schopen z výpisu z Registru ekonomických subjektů ČSÚ v ARES zjistit, že žalobce je veden ve velikostní kategorizaci dle počtu zaměstnanců 1 – 5 zaměstnanců. Správní orgány informaci o zaměstnanci mají, přičemž kdyby žalobce povinnost přihlásit zaměstnance k zákonnému zdravotnímu a sociálnímu pojištění nesplnil, tak by tuto informaci předaly v rámci spolupráce dle § 25 kontrolního řádu. Odlišný právní názor správních orgánů je v rozporu s výkonem veřejné správy coby přátelské veřejné služby. Je nezákonné požadovat po žalobci to, co si živnostenský úřad v rámci takové spolupráce mohl obstarat.
5. Ve vztahu k dokladům prokazujícím seznámení spotřebitele se způsobem uplatnění práva z vadného plnění je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný pouze rekapituluje důvody prvostupňového rozhodnutí a námitky žalobce. Kontrolní orgán se při kontrolním

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

nákupu ubytovacích služeb dne 9. 12. 2019 seznámil s tím, jak v případě nabídky žalobce na poskytování ubytovacích služeb prostřednictvím portálů zprostředkovávajících ubytování probíhá seznámení spotřebitele se způsobem uplatnění práva z vadného plnění. Již jen proto je závěr kontrolního orgánu o protiprávnosti projednávaného skutku nesprávný. Žalobce nabízí ubytovací službu prostřednictvím zprostředkovatelů ubytovacích služeb, na jejichž internetových stránkách jsou uvedeny všechny zákonné náležitosti ohledně ochrany spotřebitelů vč. uvedení ceny za ubytovací služby. Smlouvy o ubytování jsou taktéž uzavírány prostřednictvím těchto portálů a žalobci dojde e-mail o potvrzení rezervace. Subjektu, který prostřednictvím daného portálu smlouvu o ubytování uzavírá, dojde potvrzovací e-mail, což lze považovat v současné době za notorietu.

6. Žalobce v řízení o kontrole vysvětlil, že své ubytovací služby nabízí pouze prostřednictvím internetových portálů, a proto nedochází k písemnému potvrzení objednávek ani k uzavírání písemných smluv o ubytování. Závěr kontrolního orgánu o protiprávnosti projednávaného skutku je nesprávný. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze stroze uvedl, že žalobce poskytl část kopií těchto dokladů, ale že kontrolní orgán požadoval všechny doklady za rok 2019. Takový požadavek je excesivní, jelikož kontrolní orgán při kontrolním nákupu ubytovacích služeb dne 9. 12. 2019 objednávky obdržel a neměl důvod požadovat po žalobci další. Protože kontrolní orgán požadoval potvrzení objednávek „písemnou“ formou, které mu nebylo možné dodat, jde v této části o podstatné porušení ustanovení o řízení před kontrolním orgánem.
7. Výše pokuty je nepřiměřená a rozhodnutí o její výši je nezákonné, neboť žalobce nebyl v rámci správního řízení vyzván k doložení dokladů o svých osobních a majetkových poměrech (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133). Nesprávné je i odůvodnění výše pokuty tím, že žalobce aktivně vyvíjí podnikatelskou činnost. V době vydání předcházejícího rozhodnutí již byl vyhlášen nouzový stav v souvislosti s pandemií COVID-19, včetně zákazu provozování činnosti poskytování ubytovacích služeb. Žalobce nebyl pasivní, pouze nesdílel stejný pohled na rozsah pravomoci živnostenského úřadu při kontrolní činnosti, který mu rozsah své pravomoci nevysvětlil, ačkoliv na to byl opakovaně dotazován.
8. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že kontrolní orgán má právo dle § 31 odst. 15 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (dále jen „živnostenský zákon“) požadovat doklady prokazující provozování živnosti. Nepožadoval, aby mu žalobce skenoval či kopíroval doklady nebo mu přenechal k dispozici jejich originály, pouze jej opakovaně vyzýval k součinnosti ve smyslu zpřístupnění dokladů za účelem jejich posouzení přítomným zástupcem živnostenského úřadu. Takový požadavek nebyl nepřiměřený ani šikanozní. Žalobce by měl vést své účetnictví s péčí řádného hospodáře a předložení požadovaných dokladů by mu nemělo činit problém. S ohledem na objektivitu kontroly nelze připustit, aby žalobce sám vybral a předložil jen ty doklady, které považuje za vhodné. Nebylo by možné zjistit skutečný stav věci. Lze pak těžko porovnávat kontrolu u nadnárodního prodejce potravin a poskytovatele ubytovacích služeb za úplatu. Žalobce nevyvrátil skutečnost, že provozuje ubytovací zařízení za úplatu, přičemž to vyplynulo i z průběhu kontroly a celého řízení. V takovém případě je povinen vést evidenční knihu a uchovávat ji až 6 let od provedení posledního zápisu. Ze slovního spojení „*doklady prokazující nabytí materiálu k poskytování služeb*“ je zřejmé, jaké doklady měl žalobce předložit, jinak mohl žalobce požádat o upřesnění významu. Žalobce se však

dlouhodobě brání součinnosti a povinnosti předložit veškeré doklady za konkrétní rok. I požadavek na předložení přihlášky zaměstnankyně k zákonnému zdravotnímu a sociálnímu pojištění je zcela oprávněný. Živnostenský úřad má právo zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, za účelem zhodnocení porušení zákonných podmínek, stejně tak má právo na návrh příslušné správy sociálního zabezpečení zrušit živnostenské oprávnění. Tvzení žalobce, že si živnostenský úřad měl zajistit doklady sám ze své dohledové činnosti, nemění nic na skutečnosti, že žalobce nevyhověl výzvě a nevytvořil podmínky pro výkon kontroly. Ani dálkový způsob uzavírání smlouvy o ubytování nebrání žalobci předložit jednotlivé doklady prokazující jeho živnost, příp. pouze v elektronické podobě. Žalobce tak konečně částečně učinil, žalovaný tuto námitku shledává účelovou. Z odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplynulo, že je nutná zejména aktivita žalobce, zda poskytne základní údaje o svých majetkových poměrech. Žalobci byla uložena pokuta při samé spodní hranici zákonné sazby, a to přesto, že se jedná o již druhou pokutu uloženou žalobci za porušení § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Rozhodnutí bylo vydáno 3 dny po vyhlášení nouzového stavu, avšak protiprávní jednání trvalo od září 2019. Ve zbytku žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

10. Žalobce v replice ze dne 12. 4. 2021 uvedl, že žalovaný vyjádřením, že nelze porovnávat kontrolu nadnárodního prodejce potravin a provozovatele ubytovacího zařízení za úplatu, *de facto* sám sebe usvědčil z diskriminačního přístupu k žalobci. Přestože žalobce trval na tom, že splnil svou povinnost předložit účetní doklady, předložil kontrolnímu orgánu účetní doklady k nahlédnutí po vydání napadeného rozhodnutí, a to dne 7. 9. 2020. Ze zákona o místních poplatcích, ve znění k 31. 12. 2019, žádná povinnost vést ubytovací knihu nevyplývala. Pokud se mělo jednat o evidenční knihu, tak k jejímu poskytnutí žalobce nebyl nikdy vyzván. I pokud by byl vyzván, tato povinnost by se jej nemohla týkat, a to ani dle § 3 odst. 4 tohoto zákona, neboť předpokladem vzniku poplatku za rekreační pobyt je stanovení určitého místa jako místa soustředěného turistického ruchu. Žalobci není známo, že by město Mělník takové místo stanovilo. Co se týká argumentace žalovaného stran dostatečné specifikace požadavku na „*doklady prokazující nabytí materiálu k poskytování služeb*“, tak se jedná o argumentaci kruhem. Zjevně přehlížel opakované výzvy žalobce v písemných podáních, např. poslední odstavec podání ze dne 8. 12. 2019. Kontrolní orgán tento požadavek dosud nespecifikoval. Žalobce, byť přesvědčen, že si žalovaný mohl a měl zajistit přihlášku sám, tuto povinnost obratem splnil podáním ze dne 10. 9. 2020. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se pak týkala dokladů „*o seznámení spotřebitele se způsobem uplatnění práva z vadného plnění*“, nikoli k „*písemným objednávkám či smlouvám o ubytování*“, kterých se nepřezkoumatelnost netýká. Žalobce klientovi (spotřebiteli) potvrzení o rezervaci nezasílá a nemá k dispozici dokumenty, které po něm kontrolní orgán (a žalovaný) vyžadoval. V případě dokumentů z hotelového rezervačního systému PREVIO označených jako „*Nová rezervace*“ se nejedná o dokumenty, které kontrolní orgán po žalobci požaduje. Kontrolní orgán by ani nebyl oprávněn takové dokumenty požadovat. Jakým způsobem zprostředkovatel ubytovací služby klientovi (spotřebiteli) oznamuje potvrzení objednávky, resp. potvrzení rezervace, je kontrolnímu orgánu známo z jeho vlastní vyšetřovací činnosti. Požadavek na předložení „*písemné objednávky či smlouvy o ubytování*“ je nesplnitelný. Pokud kontrolní orgán, resp. žalovaný, nehodlali vyhovět návrhům žalobce na zastavení řízení, tak měli relevantním způsobem naznačit zamýšlené rozhodnutí, aby žalobce mohl aktivně poskytnout součinnost ve vztahu ke svým majetkovým poměrům. Že jsou majetkové poměry žalobce již déle než rok tristní, je s ohledem na covidovou dobu a opatření s tím spojená bez dalšího zjevné.

Obsah správního spisu

11. Žalobce provozuje volnou živnost s předmětem podnikání „*Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona*“ (ubytovací služby) ve dvou provozovnách. Živnostenský úřad zahájil dne 21. 8. 2019 kontrolu podnikatelské činnosti žalobce. Kontrolní orgán zaslal žalobci v průběhu kontroly celkem šest výzev, kterými byl vyzván k umožnění vstupu do provozovny na adrese Palackého 135/7, Mělník (dále též jen „předmětná provozovna“ či „hotel“), a zároveň k předložení ve výzvě specifikovaných podkladů: platného průkazu totožnosti podnikatele; účetních dokladů za rok 2019; v případě zaměstnávání zaměstnanců pracovních smluv a jejich přihlášek k sociálnímu a zdravotnímu pojištění; dokladu o vlastnickém právu nebo užívacím právu k předmětné provozovně; dokladu o kolaudaci či změně užívání stavby předmětné provozovny; ceníků, cenových kalkulací či jiných dokladů prokazujících seznámení spotřebitele s cenami; dokladů prokazujících seznámení spotřebitele se způsobem uplatnění práva z vadného plnění – reklamace; v případě, že služba není poskytnuta na počkání, tak písemných potvrzení objednávky, příp. smluv (např. o ubytování); dokladů prokazujících právní důvod pro užívání prostor, v nichž má žalobce sídlo. Jelikož žalobce na základě výzvy I. ze dne 11. 9. 2019 nepředložil požadované doklady, ani neumožnil vstup do předmětné provozovny, živnostenský úřad jej rozhodnutím ze dne 5. 11. 2019, č. j. 2159/ZIV/19/Opl/1009992/36, uznal vinným za spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, a to v době od 24. 9. 2019 do 5. 11. 2019, a uložil mu pokutu ve výši 15 000 Kč.
12. Kontrolní orgán v kontrole žalobce pokračoval. Dne 28. 11. 2019 provedl v hotelu kontrolu na základě „*IV. výzvy*“ ze dne 18. 11. 2019. Vlastník nemovité věci kontrolnímu orgánu umožnil vstup do vstupní chodby, schodiště, druhého a třetího podlaží a dvou pokojů označených č. 1 a č. 2. Uvedl, že další pokoje v hotelu nejsou a pokud jsou nabízeny na ubytovacích serverech, jedná se o marketingový tah. Do ostatních prostor přístup neumožnil.
13. Podáním ze dne 8. 12. 2019 se žalobce vyjádřil k požadovaným listinám obdobně jako v žalobě a přílohou doložil soubor osmi případů prodeje ubytovacích služeb (prodejky a e-maily potvrzující rezervaci). Jelikož kontrolní orgán dospěl k závěru, že žalobce předložil pouze příkladmo vybrané listiny, vyzval jej „*V. výzvou*“ ze dne 11. 12. 2019 k předložení požadovaných dokladů vyjma již doložených dokladů (nájemní smlouva, ceníky). Kontrolní orgán zároveň provedl ve dnech 11. a 12. 12. 2019 kontrolní nákup (úkon) provedený inkognito, tj. v hotelu si rezervoval tři dvoulůžkové pokoje. Osoby přizvané k účasti na kontrole v záznamu o kontrolním úkonu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 2159/ZIV/Opl/1009992/47, popsaly, že jim vlastník nemovitosti po příjezdu do hotelu zkontroloval rezervaci a bez zápisu do ubytovací knihy a vytěžení potřebných informací pro zápis je ubytoval v pokojích č. 13, 14 a 15 umístěných v zahradě. V blízkosti se nacházely pokoje č. 16, 17, 19, 20. Přizvané osoby obhlídkou zjistily, že se v druhém nadzemním podlaží nacházely ještě další pokoje (celkem pět).
14. Dne 3. 1. 2020 obdržel kontrolní orgán vyjádření žalobce, ve kterém uvedl, že v případě požadavku na předložení platného průkazu totožnosti byl předložen doklad právního zástupce, v případě podkladů týkajících se ochrany spotřebitele si je opatřil nebo mohl opatřit správní orgán sám z ubytovacích portálů. Dle názoru žalobce byla zákonná povinnost k poskytnutí součinnosti splněna a opětovně požadoval vysvětlení, na základě kterých právních ustanovení požaduje živnostenský úřad předložení případných listin.

Přílohou vyjádření byla pracovní smlouva uzavřená se zaměstnankyní a dodatek č. 1 k nájemní smlouvě. Žalobce v dalším vyjádření ze dne 3. 1. 2020 odůvodnil způsob prezentování poskytovaných ubytovacích služeb (nabízení více pokojů, než ve skutečnosti poskytuje) a s tím související postup uzavírání smlouvy o ubytování. Ke kontrolnímu úkonu se vyjádřil tak, že vlastník nemovitosti provedl ubytování přizvaných osob, aniž by byl v pracovněprávním vztahu k žalobci. Z důvodu nepředložení všech požadovaných podkladů k provedení kontroly byla žalobci zaslána „*VI. výzva k předložení požadovaných podkladů*“ ze dne 8. 1. 2020. Žalobce ve vyjádření ze dne 5. 2. 2020 nad rámec již uvedeného doplnil, že kontrolní orgán není nadán generální pravomocí, a proto mu nepřisluší požadovat účetní doklady, k jejichž kontrole je zmocněn finanční úřad. Doložení pracovní smlouvy zaměstnankyně je dostatečné a není důvod předkládat přihlášku k sociálnímu a zdravotnímu pojištění. Dodal, že neustálá replikace a rozšiřování požadavků správním orgánem nabírá intenzity šikany a diskriminace a je těžko představitelné, že takovým způsobem vykonává dohled nad všemi ostatními subjekty poskytujícími ubytovací služby v obci. Takový postup je v rozporu s vizí výkonu veřejné správy coby přátelské veřejné služby.

15. Dne 18. 2. 2020 bylo zahájeno řízení o projednávaném přestupku, a to z důvodu nepředložení požadovaných podkladů uvedených v „*VI. výzvě k předložení požadovaných podkladů*“, od 5. 2. 2020 do doby vydání rozhodnutí. Žalobce ve stanovisku k zahájenému řízení ze dne 10. 3. 2020 uvedl, že správní orgán nerespektuje princip legality, uplatňuje své pravomoci excesivně a nad rámec účelu prováděné kontroly a měl by aplikovat zásadu *in dubio mitius*, resp. *pro libertate*. V situaci, kdy ze znění vágního § 60a odst. 1 živnostenského zákona vyplývají různé výklady, má správní orgán aplikovat takový, který je pro účastníka řízení mírnější. Podklady mohou být vyžadovány pouze na základě zákonného zmocnění, kdy za takové zmocnění nelze považovat excesivní výklad referentky vedoucí kontrolu. Za živnostenskou kontrolu se považuje kontrola na úseku živnostenského podnikání, a pokud se jedná o kontrolu plnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy, pak pouze tam, kde je stanovena dozorová pravomoc živnostenských úřadů. Živnostenský úřad není orgánem, vůči kterému má žalobce povinnost jako vůči finančnímu úřadu nebo úřadům kontrolujícím sociální zabezpečení.
16. Živnostenský úřad následně vydal prvostupňové rozhodnutí, které je předmětem aktuálně projednávané věci. Proti rozhodnutí živnostenského úřadu podal žalobce odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění argumentoval obdobně jako ve vyjádření k žalobě (viz odst. 9 rozsudku).

Průběh jednání před soudem

17. Při jednání dne 20. 5. 2022 účastníci setrvali na již dříve písemně vyjádřené argumentaci. Soud neprováděl dokazování listinami navrženými žalobcem k důkazu (v žalobě navržené napadené rozhodnutí, listiny ze spisu, v replice navržené podání žalobce ze dne 8. 12. 2019), neboť byly součástí správního spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS). K důkazu navržené zápisy ze dne 7. 9. 2020 a ze dne 10. 9. 2020, sp. zn. 2159/ZIV/19/Opl/1009992, nebyly součástí správního spisu předloženého soudu, přesto soud považoval jejich provedení za nadbytečné. Jak uvedl žalobce v replice, zápisy měly prokázat, že kontrolnímu orgánu dodatečně (tj. po vydání napadeného rozhodnutí)

předložil požadované doklady k nahlédnutí. Jádrem sporu je ovšem rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta za nesplnění povinnosti podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu, neboť na základě „VI. výzvy k předložení požadovaných dokladů“ ze dne 8. 1. 2020 nepředložil požadované listiny, a to od 5. 2. 2020 do doby vydání rozhodnutí. Listiny prokazující dodatečné splnění této povinnosti tak na zákonnosti napadeného rozhodnutí nemohou nic změnit. Soud provedl důkaz obecně závaznými vyhláškami města Mělník č. 3/2010, č. 4/2010 a 3/2019, z nichž zjistil, že v rozhodném období byly vyhláškou v Mělníku zavedeny poplatky dle § 3 odst. 4 a § 7 zákona o místních poplatcích, přičemž při vymezení předmětu poplatku město odkázalo bez dalšího na uvedená ustanovení zákona o místních poplatcích.

Posouzení věci soudem

18. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že se jedná o žalobu věcně projednatelnou.
19. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. Po přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Podle § 31 odst. 15 živnostenského zákona je podnikatel povinen na žádost živnostenského úřadu sdělit, zda živnost provozuje, a doložit doklady prokazující provozování živnosti. Dle § 31 odst. 19 živnostenského zákona je podnikatel povinen při provozování živnosti dodržovat povinnosti vyplývající z tohoto zákona a zvláštních právních předpisů.
21. Podle § 60a odst. 1 živnostenského zákona živnostenskou kontrolu provádějí v rámci své působnosti živnostenské úřady, které sledují, zda a jak jsou plněny povinnosti stanovené živnostenským zákonem, ustanoveními zvláštních právních předpisů vztahujícími se na živnostenské podnikání, poskytování služeb podle § 69a a na podmínky provozování živnosti uložené v rozhodnutí o udělení koncese.
22. Podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu je kontrolovaná osoba povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.
23. Úvodem soud uvádí, že ustanovení § 60a odst. 1 živnostenského zákona je formulováno velmi obecně a v zásadě dává živnostenskému úřadu velmi široké pole působnosti. Živnostenský úřad totiž kontroluje nejen plnění povinností stanovených přímo živnostenským zákonem, ale i plnění povinností stanovených jinými právními předpisy, pokud se tyto povinnosti týkají živnostenského podnikání. Ve vztahu k osobám provozujícím živnost je tedy živnostenský úřad skutečně generálním kontrolním orgánem, a to bez ohledu na to, zda zjištěné nedostatky může sám sankcionovat, či nikoliv. Pokud živnostenský úřad nemůže zjištěné nedostatky sám sankcionovat, je jeho úkolem předat své poznatky příslušnému správnímu orgánu (§ 68 odst. 2 živnostenského zákona). Široké vymezení předmětu živnostenské kontroly pomocí obecného pojmu „ustanovení zvláštních právních předpisů vztahující se na živnostenské podnikání“ není důvodem pro přijetí zužujícího výkladu vycházejícího z argumentu *in dubio mitius (in dubio pro*

libertate). Právní předpisy často užívají obecné pojmy, které nejsou nijak blíže definovány, což neznamená, že by jejich správný výklad měl směřovat k zúžení rozsahu dané právní normy. Tím méně tomu tak je v situaci, kdy soud shledal rozumné důvody pro to, aby rozsah živnostenské kontroly byl koncipován univerzálně a zahrnoval kontrolu všech povinností, které jsou na podnikatele kladeny při provozování živnosti. Není přitom nezbytné, aby kontrolní oprávnění založil živnostenskému úřadu zvláštní zákon, jenž upravuje některé specifické povinnosti související s provozováním živnosti (např. zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele), ten může rozsah kontroly zpřesnit, popř. zúžit. Širokému pojetí živnostenské kontroly není na překážku kompetence jiných správních orgánů kontrolovat dodržování některých (z pohledu živnostenského zákona speciálních) povinností. Překryv věcného rozsahu kontrolních oprávnění několika správních orgánů podle různých právních předpisů není zakázán, může být nicméně hlediskem hodnocení přiměřenosti provádění kontroly a jejího rozsahu v konkrétním případě v kontextu všech okolností dané věci.

24. Žalobce namítl nezákonnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a to ve vztahu k jednotlivým typům dokladů, které živnostenský úřad požadoval předložit.
25. Žalobce předně namítá nezákonnost požadavku na předložení účetních dokladů za rok 2019, dokladů prokazujících nabytí materiálu k poskytování služeb a ubytovací knihy. K tomu soud uvádí, že cílem prováděné živnostenské kontroly bylo primárně zjistit skutečný rozsah poskytovaných služeb, jelikož údaje uváděné žalobcem se lišily od poznatků živnostenského úřadu. Tento cíl přitom soud pokládá za zcela legitimní a plně korespondující s oprávněními živnostenského úřadu. Bez zjištění skutečného rozsahu poskytování ubytovacích služeb žalobcem totiž nelze posoudit, zda podniká v souladu s podmínkami svého živnostenského oprávnění nebo zda je provozovna, v níž jsou ubytovací služby poskytovány, právně způsobilá k vykonávané činnosti – jinými slovy, zda je provozovna zkolaudována na takovou činnost, kterou v ní žalobce provozuje (viz § 17 odst. 4 živnostenského zákona). Shora uvedené doklady, jejichž předložení živnostenský úřad požadoval, jsou přitom nepochybně způsobilé přispět ke zjištění skutečného rozsahu vykonávané činnosti (což žalobce nerozporuje), a požadavek na jejich předložení je proto oprávněný. Prováděná kontrola se v tomto rozsahu týká dodržování povinností stanovených živnostenským zákonem.
26. Žalobce v této souvislosti rovněž namítl, že neměl povinnost vést ubytovací (správně evidenční) knihu. K tomu soud uvádí, že povinnost vést evidenční knihu je stanovena v § 3 odst. 4 a § 7 odst. 3 zákona o místních poplatcích, ve znění do 31. 12. 2019, a vyplývá z oprávnění obcí vybírat místní poplatek jak v lázeňských místech či v místech soustředěného turistického ruchu, tak z ubytovací kapacity. Dle § 3 odst. 1 zákona o místních poplatcích platí, že poplatek za lázeňský nebo rekreační pobyt platí fyzické osoby, které přechodně a za úplatu pobývají v lázeňských místech a v místech soustředěného turistického ruchu za účelem léčení nebo rekreace, pokud tyto osoby neprokáží jiný důvod svého pobytu. Skutečnost, zda je obec místem soustředěného turistického ruchu, vyplývá z obecně závazné vyhlášky, kterou obec zavádí poplatek za lázeňský nebo rekreační pobyt. Ačkoliv obecně závazná vyhláška města Mělník č. 3/2010, o místním poplatku za lázeňský nebo rekreační pobyt (až s účinností ode dne 1. 1. 2020 byla nahrazena obecně závaznou vyhláškou města Mělník č. 3/2019, o místním poplatku z pobytu), výslovně nestanoví, zda lze město Mělník označit za místo soustředěného turistického ruchu, nýbrž pouze obecně odkazuje na § 3 zákona o místních poplatcích, dle

názoru soudu o tom nemůže být pochyb. Hotel žalobce je umístěn v samém historickém jádru města, v blízkosti se nachází zámek Mělník a v okolí je dostatek ubytovacích a stravovacích kapacit (k tomu blíže také komentář k § 3 zákona o místních poplatcích, TĚŽKÝ, V. a kol. *Zákon o místních poplatcích: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016). V takovém případě lze dospět k závěru, že na žalobce dopadala povinnost vést evidenční knihu. Stejně tak § 7 zákona o místních poplatcích, ve znění do 31. 12. 2019, ukládá ubytovateli vést evidenční knihu, přičemž poplatek z ubytovací kapacity byl v rozhodném období stanoven obecně závaznou vyhláškou města Mělník č. 4/2010, o místním poplatku z ubytovací kapacity. Zároveň soud dodává, že žalobce nikdy v průběhu správního a soudního řízení neuvedl, že evidenční knihou nedisponuje (ve správním řízení zpochybňoval oprávnění správních orgánů ji požadovat, v soudním řízení pak dodal, že ji neměl důvod, resp. povinnost vést). Pokud by evidenční kniha neexistovala (žalobce by ji nevedl a zároveň by toto sdělil správním orgánům), nemohly by jej správní orgány sankcionovat za nedostatek součinnosti, jelikož nelze předložit dokument, který neexistuje (srov. bod 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2021, č. j. 8 As 177/2019 - 35; případnou odpovědnost žalobce za nevedení evidenční knihy nechává soud stranou, jelikož tato otázka není předmětem tohoto řízení). Jelikož však žalobce živnostenskému úřadu nesdělil, že tento požadavek není splnitelný, byl postup živnostenského úřadu spočívající ve vyžadování evidenční knihy a následném sankcionování nesplnění tohoto požadavku zcela v souladu se zákonem. Je nepochybné, že evidenční kniha, kterou byl žalobce povinen vést, mohla sloužit k prokázání rozsahu podnikání, tedy skutečnosti, která ani na VI. výzvu nebyla prokázána jiným způsobem.

27. Oprávnění kontrolního orgánu požadovat prokázání způsobu nabytí prodávaného zboží nebo materiálu používaného k poskytování služeb vyplývá výslovně z § 31 odst. 3 živnostenského zákona. Nelze přisvědčit žalobci, že k poskytování služeb mu postačuje oprávnění užívat provozovnu, což doložil nájemní smlouvou. Z obsahu správního spisu plyne, že součástí ceny ubytování je i snídaně a úklidové služby. K poskytnutí těchto služeb jistě musí žalobce nabývat materiál (elektrina, voda, potraviny, nádobí, čisticí prostředky, ložní prádlo, ručníky, pračka, popř. služby čistírny prádla atd.). Nelze proto přisvědčit žalobci, že by zcela dostal výzvě ke splnění povinnosti dle § 31 odst. 3 živnostenského zákona.
28. Žalobce v neposlední řadě v souvislosti s výše uvedenou skupinou dokladů namítá, že teprve z napadeného rozhodnutí se dozvěděl, že svoji povinnost mohl splnit i jen tím, že by kontrolnímu orgánu předložil účetní doklady k nahlédnutí. K tomu soud uvádí, že z výzev ani jiných úkonů, které předcházely vydání napadeného rozhodnutí, neplyne, že by kontrolní orgán vyžadoval, aby žalobce pořídil kopie (či elektronické scany) účetních dokladů či předal jejich originály. Žalobce ostatně v průběhu kontroly ani řízení o přestupku nevyjádřil žádné výhrady proti formě, kterou kontrolní orgán žádal splnit povinnost ze strany žalobce. Výhrady žalobce byly výlučně principiální, poukazoval na to, že živnostenský úřad nemá oprávnění kontrolovat účetní doklady, to přísluší pouze finančnímu úřadu. Pokud by žalobci nebylo z výzev zřejmé, jakou formou má předložit požadované doklady, mohl za účelem vyjasnění této technické otázky kontaktovat kontrolní orgán. Ze správního spisu neplyne, že by žalobce takto postupoval, ani to sám netvrdí. Argumentace uplatněná v žalobě je zcela účelová.
29. Žalobce dále namítá nezákonnost požadavku na předložení přihlášky jeho zaměstnankyně L. K. ke zdravotnímu a sociálnímu pojištění. Tato námitka je důvodná. Soud v souladu

s obecným závěrem o širokém pojetí živnostenské kontroly má sice za to, že otázka plnění zákonné povinnosti podnikatele na úseku sociálního a zdravotního pojištění může být předmětem kontroly živnostenského úřadu, nicméně požadavek na předložení přihlášky zaměstnankyně ke zdravotnímu a sociálnímu pojištění hodnotí soud jako excesivní. Podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu je kontrolovaná osoba povinna poskytovat **potřebnou** součinnost. Zároveň platí, že kontrolní orgán může dle § 25 kontrolního řádu požádat jiný orgán o poskytnutí údajů potřebných k provedení kontroly. V projednávané věci je přitom zřejmé, že existují jiné orgány (správa sociálního zabezpečení, zdravotní pojišťovna), které disponovaly informacemi, zda (a případně kdy) byla L. K. přihlášena žalobcem k sociálnímu a zdravotnímu pojištění. Jelikož kontrolní orgán má dle § 8 písm. b) kontrolního řádu povinnost šetřit práva a oprávněné zájmy kontrolované osoby, měl si uvedenou informaci o splnění zákonem stanovené povinnosti vyžádat přímo od příslušných orgánů, u nichž byl žalobce povinen tuto povinnost splnit, a které tedy nepochybně disponují požadovanou informací. Součinnost žalobce nebyla za takové situace potřebná ve smyslu § 10 odst. 2 kontrolního řádu, a její neposkytnutí tak nebylo možné sankcionovat. Soud přitom připomíná, že sankcionovány mají být pouze situace, kdy kontrolovaný ztěžuje či maří průběh kontroly tím, že neposkytuje potřebnou součinnost (bod 32 rozsudku NSS ze dne 7. 4. 2021, č. j. 8 As 102/2019 - 31).

30. Napadené i prvostupňové rozhodnutí jsou v části, v níž dospěly správní orgány obou stupňů k závěru, že žalobce porušil kontrolní řád tím, že nepředložil přihlášku zaměstnankyně ke zdravotnímu a důchodovému pojištění, nezákonná. Jakkoliv je zřejmé, že žalobce se svým jednáním v průběhu živnostenské kontroly dopustil přestupku dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, je výše konstatovaná částečná nezákonnost napadeného rozhodnutí důvodem pro jeho zrušení. Skutek, který je podle správních orgánů přestupkem, je ve výroku prvostupňového rozhodnutí, na němž napadené rozhodnutí nic nezměnilo, popsán tak, že protiprávní jednání spočívá mimo jiné v nepředložení přihlášky zaměstnankyně k zákonnému zdravotnímu a sociálnímu pojištění. Nepostačí tak pouze v odůvodnění tohoto rozsudku korigovat závěry správních orgánů, pokud jde o zákonnost této části jednání žalobce, nýbrž je třeba napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, v němž musí být výrok prvostupňového rozhodnutí korigován (vypuštěna ta část popisu skutku, která žalobci klade za vinu jednání, jež nebylo v rozporu se zákonem).
31. Žalobce rovněž namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k požadavku na předložení dokladů o seznámení spotřebitele se způsobem uplatnění práva z vadného plnění. Tato námitka je důvodná. Soud předně konstatuje, že i rozhodnutí živnostenského úřadu se této otázce věnuje pouze okrajově. V pasáži věnované odůvodnění výše sankce je uveden odkaz na § 13 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, z čehož lze dovodit, že živnostenský úřad chtěl tímto způsobem ověřit, zda žalobce plní své povinnosti vůči spotřebitelům dle tohoto ustanovení. Žalobce ve svém odvolání k této otázce mimo jiné namítl, že způsob, jakým dochází k seznámení spotřebitele s uplatňováním práv z vadného plnění, je živnostenskému úřadu znám, jelikož provedl kontrolní nákup přes server www.booking.com, při kterém byl (jako každý zákazník) s těmito právy seznámen. Napadené rozhodnutí však na tuto argumentaci žádným způsobem nereaguje. Tato odvolací námitka je přitom *prima facie* relevantní. Pakliže ke komunikaci se spotřebitelem dochází standardizovaným způsobem v prostředí konkrétního internetového portálu, pak lze předpokládat (není-li to zpochybněno), že při provedení inkognito kontrolního nákupu se postup nijak neliší od ostatních zakázek –

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

neboli, že kontrolnímu orgánu byly při tomto nákupu poskytnuty stejné informace jako všem spotřebitelům. Ze správního spisu přitom nevyplývá, zda (a případně jaké) informace ve vztahu k právům spotřebitele byly kontrolním nákupem zjištěny. Jelikož se žalovaný k této odvolací námitce vůbec nevyjádřil, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

32. Žalobce dále namítá nezákonnost požadavku na předložení písemného potvrzení objednávky, případně smlouvy o ubytování. Tato námitka není důvodná. Žalobce se tomuto požadavku bránil tím, že takový požadavek je nesplnitelný, neboť své ubytovací služby nabízí pouze prostřednictvím internetových portálů, a nedochází tak k vystavení písemných potvrzení objednávek ani písemných smluv o ubytování. Soud předně uvádí, že povinnost vydat spotřebiteli písemné potvrzení o převzetí objednávky (poskytnutí služby) vyplývá z § 15 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele. Je jistě možné (a v současné době běžné), že k uzavírání smluv dochází prostřednictvím internetových portálů jako je www.booking.com. V takovém případě je spotřebiteli zpravidla zprostředkovatelem zasláno emailem i potvrzení o převzetí objednávky, k čemuž ostatně došlo i při kontrolním nákupu. Je tedy pravděpodobné, že uvedené doklady existují, a žalobce je tak má možnost předložit – je to přitom on, nikoli kontrolní orgán, kdo je povinen vyžádat si příslušné doklady od svého smluvního partnera – „outsourcing“ některých činností nezbavuje žalobce jeho zákonných povinností, ani povinnosti prokázat jejich splnění. Zároveň soud uvádí, že požadavek na předložení těchto potvrzení je zcela v souladu s hlavním účelem prováděné kontroly – zjištěním rozsahu podnikání žalobce. Je totiž zřejmé, že předložení všech potvrzení rezervací za dané období by mohlo ke zjištění rozsahu podnikatelské činnosti významně přispět. Kontrolní orgán v prvostupňovém rozhodnutí jednoznačně uvedl, že nepředložením všech rezervací a smluv o ubytování zabránil žalobce tomu, aby byl ověřen rozsah poskytovaných služeb. Je tedy pochopitelné, že nepostačovalo jen obecně popsat, jak dochází k uzavření smlouvy a vystavení rezervace, nedostatečné bylo též předložení pouze několika málo rezervací (část předložena žalobcem, část opatřena při kontrolním nákupu). Podstata žalobního bodu se tak míjí s důvodem, pro který kontrolní orgán požadoval předložit tyto listiny a který srozumitelně a logicky vysvětlil v prvostupňovém rozhodnutí. Nelze opomíjet, že žalobce nepředložil ani jiné doklady, jimiž by rozsah provozování živnosti prokázal, požadavek na předložení všech rezervací a smluv o ubytování tak nelze považovat za excesivní. Jedná se pouze o jeden z dalších způsobů, jímž bylo možno ověřit rozsah provozování živnosti.
33. Žalobce konečně namítal i nepřiměřenost výše pokuty a nezákonnost rozhodnutí o její výši, neboť v průběhu řízení nebyl kontrolním orgánem vyzván k doložení prohlášení o jeho osobních a majetkových poměrech. Nesouhlasil také s odůvodněním výše pokuty tím, že aktivně vyvíjí podnikatelskou činnost, pokud byl již v době vydání rozhodnutí vyhlášen nouzový stav v souvislosti s pandemií COVID-19.
34. Lze obecně uvést, že způsob stanovení výše pokuty je výsledkem správního uvážení, a to zejména z hlediska zákonem vymezených kritérií. Soud ohledně překročení meze správního uvážení přezkoumává pouze to, zda tato úvaha nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 6 As 262/2014 - 26).
35. Podle § 15 odst. 2 kontrolního řádu lze za přestupek podle § 10 odst. 2 tohoto zákona uložit pokutu do 500 000 Kč. Žalobci vyměřená sankce 30 000 Kč tvoří 6 % z její maximální možné výše, a v těchto intencích není zjevně nepřiměřená. Z odůvodnění

živnostenského úřadu je zřejmé, že dodržel zákonné meze správního uvážení a vzal v úvahu závažnost, způsob, dobu trvání a následky protiprávního jednání žalobce. Z rozhodnutí obou správních orgánů jako celku vyplývá logická a srozumitelná argumentace k výši uložené sankce. Živnostenský úřad uvedl, že výše pokuty není likvidační v souvislosti s aktivně vyvíjenou podnikatelskou činností žalobce, a doplnil, že pokutu lze případně hradit formou splátek po podání žádosti o splátkový kalendář na příslušném finančním úřadě (viz str. 12 odst. 5 prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný k tomu doplnil, že ani vyhlášení nouzového stavu z důvodu pandemie COVID-19 nemůže být důvodem pro prominutí protizákonného jednání žalobce, resp. upuštění od uložení pokuty. Navíc za situace, kdy bylo rozhodnutí o přestupku vydáno pět dní po vyhlášení nouzového stavu (viz str. 10 odst. 5 napadeného rozhodnutí). Dle soudu je tak z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů seznatelné, na jakém základě rozhodly o výši pokuty a jakými úvahami se řídily.

36. Pokud žalobce v této souvislosti namítal, že se správní orgány při ukládání pokuty nedostatečně vypořádaly s jeho osobními a majetkovými poměry, je pravdou, že majetkové poměry přestupce jsou obecně skutečnostmi významnými pro určení individuální výše sankce (včetně požadavku na její nelikvidační výši). Správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k poměrům pachatele tehdy, pokud mu to zákon výslovně ukládá, a dále rovněž v případě, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že pokuta by mohla mít likvidační charakter (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133). Žalobce ovšem v odvolání netvrdil a nedoložil, že by pro něj byla uložená pokuta ve vztahu k jeho poměrům nepřiměřená a likvidační, pouze v souvislosti s vyhlášením nouzového stavu a zákazem provozování ubytovacích služeb namítl, že by vůči němu měl být kontrolní orgán solidární. S tím se však žalovaný vypořádal (viz výše). Navíc, k osobním a majetkovým poměrům žalobce by správní orgán přihlédl, pokud by mu žalobce poskytl základní údaje, věrohodně je doložil či umožnil správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost. Pokud však žalobce neposkytoval dostatečnou součinnost, pak byl správní orgán oprávněn vyjít z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu kontroly a řízení o přestupku a které si mohl zjistit bez součinnosti s žalobcem. Navíc již v oznámení o zahájení kontroly, jakož i ve všech výzvách, byl žalobce upozorněn na důsledky neposkytnutí nutné součinnosti (vč. uložení pokuty a její výše). Zároveň byl žalobce opakovaně vyzýván k doložení účetních dokladů za období roku 2019. Pokud kontrolní orgán shledal, že žalobci nehrozila vysoká pokuta a v řízení nevyvstaly ani žádné poznatky o existenčním ohrožení žalobce, nelze mu vytýkat, že si neobstaral bližší podklady k osobním a majetkovým poměrům žalobce, tím spíše za situace, kdy žalobce neposkytoval potřebnou součinnost. Napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí živnostenského úřadu tak ob stojí, a ani námitka nepřiměřenosti pokuty není důvodná. V dalším řízení však žalobci nic nebrání, aby uvedl a doložil skutečnosti, které pokládá za významné pro posouzení svých majetkových poměrů.
37. Pokud se žalobce dále bránil tím, že ve věci nebyl pasivní, pouze měl rozdílný pohled na věc, pak k tomu soud uvádí, že mu kontrolní řád nabízí řadu nástrojů, jak se bránit proti postupu kontrolního orgánu, pokud s ním nesouhlasil [např. možnost podat námitky podle § 10 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 13 kontrolního řádu]. Pouhý odlišný subjektivní náhled na věc ovšem není důvodem pro nevydání rozhodnutí o přestupku, resp. neuložení sankce, v případě, kdy jsou pro to jinak splněny zákonné předpoklady.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je dílem nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a dílem nezákonné, a proto je dle § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 21 223,35 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky a účast na jednání před soudem dne 20. 5. 2022 podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], ze čtyř paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, z cestovného ve výši 1 060,62 Kč za cestu z Příbrami do Prahy a zpět v celkové délce 120 km (cesta osobním automobilem s kombinovanou spotřebou benzínu 9,3 l na 100 km při průměrné ceně pohonných hmot 44,5 Kč/l se sazbou základní náhrady 4,7 Kč za km), z náhrady za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 a 3, a to ve výši 400 Kč (cesta z Příbrami do Prahy a zpět za čtyři započaté půlhodiny), vše zvýšeno o 21 % DPH ve výši 3 162,73 Kč, a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu. Soud provedl dílčí korekci cestovného, jelikož zástupce žalobce při výpočtu nesprávně použil průměr z údajů o spotřebě z technického průkazu vozidla (9,7 l) místo třetího údaje podle nařízení Komise (EU) č. 630/2012 ze dne 12. července 2012 (9,3 l). Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu
a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. května 2022

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu